

Ərk qalası

Təbriz - gözəl şəhər!

Vuruşdular:

son gülləyə;

son süngüyə,

son qundağa qədər.

Vuruşdular:

hər şey qırmızı geydi,

daşdan, torpağa qədər.

Vuruşdular:

alt dodaqdan

üst dodağa qalxa bilməyən

səsə qədər.

Vuruşdular:

onlardan yeddi dəfə - yetmiş qat

artıq olan,

süngüləri narın daraq dişi kimi

sıx olan düşmənlə.

Yaralılar ufuldamadı.

Can verənlər inləmədi.

Susuzlar yandım demədi.

Öpdü qurumuş dodaqları

qan hopmuş torpağı.

Yaralarına basdılar

qan rəngli bayrağı.

Nə düşmənlər onlardan

bir aman sözü ala bildi,

nə bu ölümü yağdı duydu,

nə qala bildi.

Söykənib qala divarına

öldülər ayaq üstə;

çiyin-çiyinə.

Ulduzlar şahid oldu,

bir sırada dayanmış

ölülərin qabağından,

yüz yerə bölünmüş dirilərin

çəkildiyinə.

Öldülər ayaqlarının altında

Vətən torpağı.

Başlarının üstündə

Vətən ulduzları.

Könüldən könülə keçdi

ümidləri, arzuları.

Gecə ağır-ağır keçdi

cənazələrin üstündən;

Keçdi getdi yolu səhərə.

Günəş şəfəqdən bir örtük çəkdi

torpağı qoruyub, torpaqda dincələn

cənazələrə.

Rəsul Rza